
Havasi-Krasznai Erzsébet

Válaszlevél

Homokod Szaharám
ideküldted felhőn
északi őszebe, zuhanó
esőfüggöny ernyőn
ereszkedik lefelé
meglepni a tájat.
Forró emlékü üzeneted
barna-vörös foltokká válik
az autóm tetején.
Afrika,
portó nélkül, bélyeg nélkül
ajándékok ideért

Télálom

Tél világa fuvola,
hangtalan oboa,
láthatatlan zeneárok,
átlátszó zeneszámok.

Hullámzó fuvolat
ablakon át mulat,
különböző madarak,
lágyszó hangzású darazsak.

Ágak - zöldek,
fehér havak,
ablaküveg határán,
élnek maguk világán.

Nyár reggeli 6-os, 8 sorban

Köd száll a fák mögött
vízpermetből fátyol
Fehér nap átszökött
fényesővel pátyol

Almafák lombjain,
zöldcsüngő fürtjein
madárhangú kertnek,
fénygyöngyökként táncol

Hazafelé

Esőbuborékon repesztünk át,
vakrepülés az éjszakában
füstsűrke sejtelem a
víz lepte
guruló homályban,

-kettős fények, táblák lenn és fenn-
halott tükörkép
élő világban
vízfürdők
véget ért,
trágya szaga
kúszik be
helyette,
láthatatlan
ruhában

Gyönyörű lámpáim,
városom
a ködbe,
bújják est fátyolát

Éjjeli látomás

Éjjel
telihold gurul át szobámon
hidegfényű ecsete
álomvárost mázolja
a házban

Fehér
unalmas ablakkeretek
felhőkarcolók karcsú testének öltöznek.
Csíkos emeletei
kivilágítva nyújtózkodnak
a New York-i éjszakában

A hold fénye
lenéz az
alvó arcokon,
majd vadul
néma táncba kezd,
hideg fényét
maga után ontva
rettenve,
éterből jövő
hangok korbácsolnak
életre
közben
vezetünk,
a semmibe
szédítő
halálok
után

Éjjelek az úton

Vonatunk indul
zak zak zaka
gördülő vaskarikák.
Szikrahányó
taka taka.tak
tak tak
zaka zaka

Süvöltő vaskarikák
fényes
síneken át

Zak zak
robogunk
ködös éj
homályán át

Fényes homlokpántja
fölé egy
csillag ül
- sötétnek gyönyörű
álmot ad -

Csillagom fénye
ragyogj rám
Sugaraid jutnak
bőröm alá

Lelkem lobogó
vonatán halad
tovább

Árulás

Te már láhattad volna,
mikor rigolya-órák tülekedtek
az örömteli napok helyébe,
hol a határ.
De te csak értetlenül álltál,
füled süketre zárt
minden kis rést agyad felé.
Hagytad veszni az elrejtett bárányt
Hagytad letaglózni,
magad osztva a leggyilkosabb
csapásokat.
De te csak álltál értetlenül,
hogy a legkisebb atomok is a
testben megtízszerezték a fájdalmakat
az elviselhetetlenségen is túl.
Te csak értetlenül vártál

a becéző szóra, a meleg gyöngédségre,
jutalmul árulásaidért
Most itt állsz magad, valamikori erődet
vesztve visszavonulhatatlanul,
vársz a kegyelemre, a határtalan szerelem

törvényei szerint,
állsz, magadnak hazudva tiszta lelket
gyáván, hogy könnyebb legyen
Mondd, nem örület?! óvlak, vigyázok rád
ami neked fáj, fáj nekem, rettegek érted.
Ahogy gyűlöllek, úgy szeretlek.

Álomolvadó

Nieti aloáh hillán
folyékony olajon pillám,
lebegőn libegő villám
aranyat csurgató csillám
Nieti aloáh hillán

A mi világunk

(európai évszakok)

Piros tavaszok
ablak fehéren,

szilaj hónapok
nyár zöldszínű kötényén

vörös fagyal
friss dér leheletén

új fenyőfa álma
karácsony reggelén

Gyógyír

zene és tánc
lézerkés
a kínzó sebre
sebész
modern szikéjeként
életet ment

Csillanó nyugalom

Átlátszó hólyagok
forró buboréka
rotyog az anyaga
lábasm hasán
Villa ágain
képlékeny sugara
folyadék -gömbökként
száll

Havasi-Krasznai Erzsébet önmagáról

1954. július 23-án születtem Budapesten. Gimnázium után iskolatitkárként, majd egy külkereskedelmi vállalat pénzügyi osztályán, a Tanítóképző Főiskola elvégzése után, 1989-ig óvónőként dolgoztam. Rákosszentmihályon, édesapám szülői otthonában nevelkedtem. Édesanyám újpesti, megingathatatlan hitet, az emberi akarat határtalanságának tiszteletét hozta ebbe a házba. Bátyám gyógyíthatatlan szívbetegként tizenhárom éves korában meghalt. Szüleimtől emberi tartást, a mindent gyógyító zene és az alkotás szeretetét, a sport szükségét kaptam örökségül. Késői gyerekként, idő előtt veszítettem el őket is, de még megoszthattam velük a pályakeresés, az élettárs-választás és a fiam, majd a lányom születésének élményét.

1989-ben költöztünk végleg Svédországba. Fiam elektronikát tanult, de a zene világában kötött ki. Lányom a gimnáziumban társadalomtudományokat és nyelveket tanul.

Három évvel ezelőtt kezdtem el írni., Önmagam újrafelfedezése, az élet jelentéktelennek tűnő részleteire való figyelés, a pillanatok értékének megbecsülése, a tények és a fantázia nyújtotta játék segít az irodalmi alkotásban.

